

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.256 van 8 mei 2012
in de zaak A. 200.314/XIV-33.160**

In zake : XXX
 in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke
 vertegenwoordiger van haar minderjarig kind
 XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Maurice Mandelblat
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 A. Reyerslaan 41 bus 8
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 27 mei 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 60.773 van 29 april 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7173 van 6 juli 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

 De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 april 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Maurice Mandelblat, die verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster dient op 14 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 7 oktober 2010 niet-ontvankelijk.

Op 12 november 2010 stelt de verzoekster tegen de voornoemde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 29 april 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een eerste middel de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het rechtszekerheidsbeginsel op. Zij licht dit als volgt toe:

“Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of ...”

Verzoekster had voor de RVV het volgende aangehaald:

De aanvraag van verzoekster, evenals die van haar familieleden, vermeldde uitdrukkelijk dat zij ontlast was van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, doordat haar asielprocedure toen nog steeds hangend was.

In casu werd de regularisatieaanvraag ingediend op 11/12/2009, hetzij voor de afsluiting van de asielprocedure op 19/07/2010.

Op 09/02/2010 werd een attest van inontvangstname bijlage 3 door de gemeente Menen aan alle familieleden en aan verzoekster zelf overhandigd.

Een ontvankelijkheidsvoorwaarde dient geapprecieerd te worden enkel op het tijdstip van de aanvraag zelf, en niet op een andere latere datum, zoals een voorwaarde ten gronde.

Het behoorde wel degelijk aan tegenpartij de aanvraag van verzoekster ten gronde te behandelen, zoals dit trouwens voor haar andere familieleden gebeurde.

De eerste rechter antwoordde hierop het volgende:

"Er dient vastgesteld te worden dat op het moment dat de verzoekende partij haar aanvraag indiende, zij onder de documentaire uitsluitings-voorwaarde viel van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij betwist dit niet, wat zowel blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing als uit de nota.

... De verzoekende partij ... stelt dat de ontvankelijkheid en toelaatbaarheid van een procedure dient beoordeeld te worden op het moment dat de aanvraag wordt ingediend en niet op het moment dat de bestreden beslissing wordt genomen, zodat zij wel voldoet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt steeds een (on)ontvankelijkheidsbeslissing genomen en desgevallend een gegrondheidsbeslissing. Niettegenstaande de aanvraag werd ingediend bij de burgemeester van de verblijfplaats, is het de Dienst Vreemdelingen-zaken (de centrale administratie) die de ontvankelijkheid van de aanvraag beoordeelt. Er wordt op gewezen dat artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet geen wettelijke

termijn voorziet waarbinnen over de ontvankelijkheid van de aanvragen om machtiging tot verblijf moet geoordeeld worden. Aangezien de administratie die de ontvankelijkheid van de aanvraag beoordeelt verschillend is van de administratie waarbij de aanvraag wordt ingediend, is het logisch dat er een zekere tijd verloopt alvorens een beslissing wordt genomen aangaande de ontvankelijkheid. Ongeacht hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, dient er toch op gewezen te worden dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden op het moment dat de bestreden beslissing wordt genomen. De verwerende partij dient immers rekening te houden met alle relevante elementen waarvan zij kennis heeft en dient op basis van deze gegevens op kennelijke redelijke wijze tot haar besluit te komen...

De verzoekende partij diende haar aanvraag te actualiseren en aan te vullen zodat ze alsnog zou voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij heeft nagelaten dit te doen."

Op het ogenblik dat verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet indiende, hetzij op 11/12/2009, deed zij expliciet beroep op de documentaire vrijstellingsvoorwaarde zoals bepaald in art. 9 bis, m.n. de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen.

De aanvraag om machtiging tot verblijf dateert van 11/12/2009 en de beslissing van de Commissaris voor de Vluchtelingen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus dateert van 19/07/2010.

Er dient vastgesteld te worden dat verzoekster op het ogenblik dat zij haar aanvraag indiende nog steeds onder de documentaire uitsluitingsvoorwaarde van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet viel, hetgeen de verwerende partij niet betwist.

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet voorziet geen wettelijke termijn waarbinnen over de ontvankelijkheid van de aanvragen om machtiging tot verblijf moet geoordeeld worden.

In het administratief recht wordt de ontvankelijkheid van een procedure beoordeeld in functie van het ogenblik van het instellen van de procedureakte en niet van het ogenblik van de behandeling van de zaak.

Bijgevolg, om de documentaire vrijstelling te kunnen invoeren, dient men de hoedanigheid van asielzoeker te hebben op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Het tegenovergestelde zou een aantasting van het algemene rechtsbeginsel van rechtszekerheid, rechtsbescherming, gelijkheid en niet-discriminatie."

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en het algemeen beginsel van rechtszekerheid.

Verzoekster houdt voor dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde dient te worden beoordeeld op het ogenblik van de aanvraag, en niet op het ogenblik van de beslissing, zoals in de oorspronkelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest wordt vermeld.

De verwerende partij merkt op dat deze redenering niet correct is.

Verzoekster meent dat de ontvankelijkheid van haar aanvraag beoordeeld diende te worden op het ogenblik van de aanvraag; bij het indienen van haar aanvraag was haar asielprocedure nog hangende.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, m.n. op 07.10.2010, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat de asielprocedure van verzoekster is afgelopen.

Inderdaad werd de asielaanvraag van verzoekster beëindigd op 19.7.2010 met de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de status van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht geoordeeld dat verzoekster zich niet meer kan beroepen op de documentaire vrijstelling, zoals voorzien in art. 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In de oorspronkelijk bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid uitdrukkelijk verwezen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin geoordeeld werd dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

Verzoekster heeft kennelijk nagelaten, na het afsluiten van haar asielaanvraag op 19.7.2010, een identiteitsdocument voor te leggen, dan wel een motivering te geven die hem kan vrijstellen van deze vereiste.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een gelijkaardige situatie:

"Verzoekster betwist niet dat zijn asielaanvraag afgesloten werd zodat er op het moment waarop de bestreden beslissing getroffen werd, zijnde 3 september 2010, geen asielaanvraag meer hangende was. Artikel 9bis, §1, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet bepaalt expliciet dat een asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen, vrijgesteld is van het neerleggen van een identiteitsdocument. Deze wetsbepaling sluit het algemene principe niet uit dat het bestuur op het ogenblik dat zij een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover ze op dat moment beschikt. Om na te gaan of de aanvrager van een verblijfsmachtiging een asielzoeker betreft wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen dient de verwerende partij zich dus te plaatsen op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing treft. Op het ogenblik waarop de bestreden beslissing genomen werd, bevond verzoekster zich niet meer onder het in artikel 9bis, §1, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet voorziene uitzonderingssysteem, zodat de bestreden beslissing correct vaststelt dat verzoekster zich niet meer kan beroepen op een documentaire vrijstelling."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 51 872 van 29 november 2010)

Bijgevolg heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geheel terecht geoordeeld dat verzoekster op het ogenblik van de oorspronkelijk bestreden beslissing niet voldeed aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde en zij heeft nagelaten om haar dossier te actualiseren na de afsluiting van haar asielaanvraag.

Verzoeksters eerste middel kan niet worden aangenomen.”.

6. De verzoekster voegt in de memorie van wederantwoord het volgende toe:

“Voor de appreciatie van de al dan niet ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag stelt tegenpartij zich opnieuw onterecht op de datum van haar bestreden beslissing, m.n. op 07/10/2010, terwijl, zoals hierboven gesteld, een ontvankelijkheid van een aanvraag enkel onderzocht dient te worden ten tijde van de inleiding van de aanvraag en niet omgekeerd.

Het door tegenpartij aangehaald arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29/11/2010 is ter zake totaal irrelevant, daar de vraagstelling nopens de datum van de appreciatie van de ontvankelijkheid van een administratieve aanvraag onopgelost bleef.”.

Beoordeling

7. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden “en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt” kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is volgens het tweede lid van die bepaling niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen noch op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verkrijgen op geldige wijze aantoont.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Die voorwaarde is opgesteld in identieke bewoordingen als aanvankelijk in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 uitdrukkelijk gesteld dat het gaat om een “ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument”.

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag

neemt, rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Te dezen is in het bestreden arrest uitdrukkelijk vastgesteld “dat op het moment dat de verzoekende partij haar aanvraag indiende zij onder de documentaire uitsluitingsvoorwaarde viel van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet”. De aanvraag werd ingediend op 14 december 2009. Door vervolgens te stellen dat de verzoekster ingevolge de (definitief geworden) beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van 19 juli 2010 haar aanvraag moest actualiseren en aanvullen om alsnog te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde en door het beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing op grond daarvan te verwerpen, is artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden. Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

- 1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 60.773 van 29 april 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.**
- 3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht mei tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen